

JONATHAN SAFRAN FOER*

A szerelem vak és süket**

Ádám és Éva néhány napig boldogan éltek. Ádámnak, mivel vak volt, sosem kellett látnia a hosszúkás pacára emlékeztető anyajegyet Éva arcán, csálé metszőfogát vagy tövig rágott körmeinek maradványát. Évának pedig, mivel süket volt, sosem kellett hallania, Ádám milyen betegesen önimádó, olykor érzéketlen a józan észre, és idegesítően gyerekes. Szép idők voltak.

Mindig csak almát ettek, és egy idő után mindent tudtak. Éva rájött, mi a szenvedés oka (nincs neki), Ádám pedig elkezdte kapizsgálni, mi az a szabad akarat (csak elméletben létezik). Megértették, miért zöldek a fiatal növények, honnan jön a szellő, és mi történik, amikor egy megállíthatatlan erő ütközik egy mozdíthatatlan tárggyal. Ádám már foltokban látott, Éva pedig érezte a ritmust. Majd Ádám formákat fedezett fel, Éva pedig hangokat. És egyszercsak, bár a fokozatos változást, amely ide juttatta őket, nem vették észre; teljesen kigyógyultak a vakságból és a süketségből. Meg a boldog házasságból.

„Mibe keveredtem?” – kérdezték maguktól mindketten.

Először passzívan ellenálltak, majd magukba zárkózva kétségbeestek, később elkezdtek használni az új szavakat, először csak találomra, aztán már célzottan, megneveztek Káint, terelgették az első teremtményeket, majd pedig azon veszekedtek, kinek a tulajdona mindaz, ami sosem volt senkié. Visszahúzódtak a kert két végébe, és onnan kiabáltak át egymásnak:

„Ronda vagy!”

„Te meg buta és gonosz!”

Aztán megjelentek az első horzsolások az első térdeken, ahogyan az első emberek első imáikat mormolták: „Alázz, amíg csak bírom.”

De Isten visszautasította őket, vagy nem is figyelt rájuk, vagy egyszerűen nem létezett eléggé.

Egyiknek sem volt szüksége rá, hogy igaza legyen. Nem kellett nekik semmi a világon, amit látni vagy hallani lehet. Egyetlen festmény, könyv vagy film, semmiféle tánc vagy zene sem tudta teletölteni a magány szitáját. Békére volt szükségük.

* Jonathan Safran Foer amerikai író 1977-ben született Washingtonban. A Princeton Egyetemen folytatta tanulmányait. Leginkább Minden világot (Everything is Illuminated, 2002) és Rém hangosan és irtó közel (*Extremely Loud and Incredibly Close*, 2005) című regényeiről ismert. Jelenleg kreatív írást tanít a New York Egyetemen.

** Eredeti cím: *Love Is Blind and Deaf*, megjelent 2015. június 8-án a New Yorkerben.

Ádám egyik este elment megkeresni Évát, míg az újonnan elnevezett állatok első álmukat aludták. Az meglátta, és közelebb lépett hozzá.

- Itt vagyok - szólt oda neki, ugyanis Ádám szemét fügefalevelek takarták.

Az kinyújtotta a kezét, és így szólt:

- Itt vagyok - bár Éva nem hallotta, mert összetekert fügefalevelekkel dugta be a fülét.

Egy ideig működött is a dolog. Mivel csak almát ehettek, Ádám összekötözte a kezét a fügefalevelek szárával, Éva pedig leveleket tömött a szájába. Egy ideig jó is volt így. Ádám lefeküdt, mielőtt elálmósodott volna, és az orráig húzta a fügefalevél-paplant, amelyet apróra szaggatott fügefalevelekkel tömött meg. Éva fügefalevél-fátylán keresztül fügefalevél-telefonjára pillantott - ez volt az egyetlen fényforrás a világméretű szobában -, és önmagát figyelte, amint Ádámot lesi, ahogyan az kínlódva veszi a levegőt. Mindig új és új módszereket találtak ki, hogy ne kelljen tudomást venniük a közöttük tátongó szakadékról.

És a se nem lát, se nem hall Isten, akinek a képére teremtettek, felsóhajtott:

- Olyan közel járnak.

- Közel? - kérdezte egy angyal.

- Mindig új és új módszereket találnak ki, hogy ne kelljen tudomást venniük a közöttük tátongó szakadékról, de ez a szakadék sok apró távolságból áll: egy mondat vagy némi csend itt, egy kis megnyílás és bezárkózás ott, egy pillanatnyi kellemetlen igazság vagy kellemetlen nagylelkűség. Ennyi az egész. Mindig a küszöbön táncolnak.

- Az Édenkertén? - kérdezte az angyal a két embert figyelve, akik ismét tettek egy lépést egymás felé.

- A békéén - felelte Isten, és lapozott egyet egy könyvben, amelyben nem volt margó. - Nem lennének ilyen nyugtalanok, ha nem járnának olyan közel.

(Fordította: Mohai Szilvia)